APLAUZE

Sebastian Marcovici

Editor șef | Ion M. Tomuș

Contributori | Roxana Barna, Ana Bocman, Cristina Brănișteanu, Antonio Chira, Eliza Cioacă, Maria Constantin, Bogdan Contea, Denisa Coșereanu, Cosmina Croitoru, Helga Czégényi, Oana Dușmănescu, Daria Gheorghe, Cristina Iordache, Mara Mihai, Diana Nechit, Andreea Oprean, Ionica Pașcanu, Flavius Pănăzan, Loreta Popa, Andreea Rotaru, Sebastian Smarandache, Ioana Soreanu, Alba Stanciu, Timi Vernika

Fotografi | Rareș Helici, Dragoș Dumitru, Sebastian Marcovici, Nicolae Gligor, Ovidiu Matiu, Andrei Văleanu, Mihail Nistor, Diana Racz, Gabriel Sarkadi, Laura Micu, Vlad Dumitru

DTP | Andrei Neagu

Publicație oficială a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, editată de Universitatea „Lucian Blaga" din Sibiu, prin Festivalul Universităților de Teatru și Management Cultural și Platforma Internațională de Cercetare Doctorală în Artele Spectacolului și Management Cultural

ISSN 2248-1776
ISSN-L 2248-1176

APLAUZE

II | 20 IUNIE 2026

Platforma Internațională de Cercetare Doctorală în Artele Spectacolului și Management Cultural		4
Sonetul 146	Constantin Chiriac	6
Universități și instituții prezentate de-a lungul anilor		8
Festivalul Universităților de Teatru și Management Cultural Sibiu 2026		10

Cronică

Povestea prințesei deocheate	Alba Stanciu	12
Un melanj intercultural efervescent semnat Silviu Purcărete. O fantezie regizorală nonconformistă	Laura Frîncu	14
Povestea prințesei deocheate - Delicata Sakura expusă brechtian sub bagheta lui Silviu Purcărete	Alexander Hartmann	16
Povestea prințesei deocheate	Andreea Pălăcean	18
Povestea Prințesei deocheate: de la vrăjitorie la imaginar	Ana Mîță	20

Platforma Internațională de Cercetare Doctorală în Artele Spectacolului și Management Cultural

Tema ediției din 2026: Limbajul sufletului: Creativitate, Teatru și Arta de a fi om

Platforma Internațională de Cercetare Doctorală în Artele Spectacolului și Management Cultural este un spațiu excelent pentru dialog și schimburi universitare între tineri cercetători, membrii comunităților academice și publicul larg, care se derulează în fiecare an, începând cu 2014, în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu.

Platforma a reunit de-a lungul anilor, inclusiv în ediția 2026, aproximativ 75 de universități și instituții din 23 de țări.

Rețeaua include universități, academii de teatru și film, școli de arte, institute culturale, teatre, festivaluri, muzee și organizații profesionale, confirmând caracterul internațional, interdisciplinar și orientat spre practică al platformei.

Scopul principal al Platformei este promovarea colaborării inter-instituționale și a educației artistice, în contextul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu.

Diana Racz

Departamentul de Artă Teatrală și școala de studii doctorale în domeniul artelor spectacolului și managementului cultural din Universitatea „Lucian Blaga" din Sibiu pun un accent puternic mai ales pe partea practică a cercetării științifice și a creației artistice. În ceea ce privește Platforma Internațională de Cercetare Doctorală în Artele Spectacolului și Management Cultural, avem în vedere evenimente precum one-person show-uri care fac parte dintr-un program de cercetare doctorală, spectacole regizate sau jucate de studenți doctoranzi, conferințe și prelegeri publice susținute de coordonatori de doctorate sau de doctoranzi. Obiectivul acestor acțiuni este prezentarea rezultatelor cercetării doctorale la nivel de excelență în fața comunității academice, a studenților, a cercetătorilor și a publicului larg: conferințe, spectacole, workshop-uri, expoziții de scenografie etc. Toate aceste evenimente vor face parte din edițiile viitoare ale Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu și se vor asocia credibilității, autorității artistice și vizibilității internaționale de care se bucură.

Ovidiu Matiu

William Shakespeare, Sonetul 146

Biet suflet, tu centru al țărânii mele nevrednice
Cuib de vijelii,
de ce când gemi adânc, în lipsuri grele,
Îți vărui zid de fast și bucurii?
De ce atâta lux fără durată
să cheltui pe-un palat ce se-ofilește?
Au viermii, moștenind averea toată, s-o înghită ei
Ăst trup așa sfârșește?
Deci suflete, trăiește din risipa argatului,
dă-i lui a ta povară
Din ceas gemut
divină scoate clipa în sine-ți fii sătul, nu în afară
devoră moartea care ne devoră
și moartă, moartea vie-i orice oră.

În al 33-lea an al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu (FITS), încercăm să aducem, prin Platforma Internațională de Cercetare Doctorală în Artele Spectacolului și Management Cultural, nu numai zona de exemplaritate care este inclusă în titlu, ci și oportunitatea de a pune împreună creația, educația și cercetarea.

Tema atât de generoasă a acestui an, „The Language of the Soul: Creativity, Theatre and The Art of Being Human", aduce o provocare pentru profesori, doctoranzi, cercetători, pentru maeștri, dar și pentru cei care vin în spate cu un background teoretic, prin studiile pe care le-au făcut, de licență și de master. Această noțiune atât de cuprinzătoare, care este SUFLETUL, dar și atât de specială, de volatilă și de greu de prins într-o imagine și într-un conținut precis, aduce această pluridisciplinaritate pe care o oferă subiectul. Dragii mei, dacă privim activitatea întregului Festival, vom reuși să găsim imaginea exemplară a unui creuzet uriaș de cercetare în zona artelor spectacolului, a managementului cultural, a viziunii, a ceea ce înseamnă dezvoltarea, promovarea, diseminarea și implicarea tinerei generații în artele spectacolului.

Avem 85 de nume extraordinare onorate cu o stea pe Aleea Celebrităților din Sibiu, din care 20 sunt prezente fizic anul acesta. Pe Alee îi avem pe Eugène Ionesco și pe alți trei laureați ai Premiului Nobel (Jon Fosse, Wole Soyinka și Elfriede Jelinek), precum și alte nume celebre, cei mai importanți maeștri care vin din zona teatrului, filmului, dansului, artelor spectacolului, în exemplaritatea creației lor. Aceste realizări arată semnificația ofertei incredibile pe care o dă Festivalul: zona de educație și zona de cercetare. Nicăieri în lume nu există un festival care să dea șansa sufletului să se reculeagă în toate bisericile de rit. Nicăieri nu există asemenea conferințe exemplare zi de zi: cel puțin două, uneori trei sau chiar patru.

Nicăieri nu se lansează atât de multe cărți...

Organizăm minunatele spectacole lectură...
Iată că U.talk, prin dezbaterile din cadrul Festivalului Universităților, Școlilor și Academiilor de Teatru, fac punte cu ceea ce înseamnă Congresul Circostrada.

Și, mai ales, cu noul programul al Bursei de Spectacole, cu un podcast zilnic făcut cu câte una din marile personalități prezente la festival. Ce poate fi mai frumos decât întâlnirea voluntarilor care sunt selectați prin a avea un proiect personal cu studenții din zona artelor spectacolului, cu masteranzii, cu doctoranzii, pe teme atât de importante, cu cei care fac ateliere: vorbim de maeștri, artiști importanți, profesori exemplari, autori de renume care participă la spectacolele lectură, dar și cu ceea ce oferă zona spectacolului de stradă.

Ce bogăție și ce bucurie a unei oferte în care diseminarea și proiectul sunt atât de necesare!

Unicitatea Festivalului și a Platformei este aceea de a naște proiecte, Acum și Aici.

Ne bucurăm că de trei ani, Institutul de Cercetare pentru Artele Spectacolului al Academiei Române s-a născut ca urmare a acestei experiențe și bogății acumulate pe parcursul a 33 de ani.

Mulțumim Ministerului Educației și Cercetării pentru sprijinul acordat și Universității „Lucian Blaga" din Sibiu, Domnului Rector Sorin Radu și Facultății de Litere și Arte, pentru implementarea acestui proiect!

Suntem fericiți că putem să construim cu dumneavoastră, dragi maeștri, dragi artiști, dragi personalități, dragi profesori, dragi studenți, VIITORUL, bazându-ne pe un prezent atât de bogat și pe un trecut atât de bine exploatat. Vă mulțumim tuturor pentru prietenie, pentru dialog și mai ales pentru dorința de a construi împreună un viitor sănătos, în pace, speranță și încredere!

Constantin Chiriac

Președinte, Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu

UNIVERSITĂȚI ȘI INSTITUȚII INTERNAȚIONALE REPREZENTATE DE-A LUNGUL ANILOR ȘI ÎN 2026

Armenia · Bulgaria · Canada · Chile · China · Croatia · France · Germany · Greece · Israel · Italy · Japan · Moldova · North Macedonia · Philippines · Poland · Romania · Russia · Spain · Switzerland · Thailand · United Kingdom · United States of America

Yerevan State Institute of Theatre and Cinematography (Armenia)

American University in Bulgaria (Bulgaria)
National Academy for Theatre and Film Arts, Sofia (Bulgaria)
New Bulgarian University (Bulgaria)

Diamond Schmitt Architects (Canada)
École Nationale de Théâtre du Canada (Canada)
The Ringling Museum of Art (Canada / United States of America)
Université de Moncton (Canada)

Fundación Internacional Teatro a Mil (Chile)

Beijing Dance Academy (China)
Communication University of China, Nanjing (China)
Shanghai Theatre Academy (China)
Shandong University of Arts (China)
The Central Academy of Drama (China)

Josip Juraj Strossmayer University of Osijek (Croatia)

Aix-Marseille Université (France)
Sorbonne Nouvelle University, Paris 3 (France)
Université Cergy-Paris (France)
Université de Strasbourg (France)

Folkwang Universität der Künste (Germany)
Hamburg University (Germany)

Hellenic Open University (Greece)
Inter-Balkan Network of Culture, Art, and Education (Greece / North Macedonia)
National and Kapodistrian University of Athens (Greece)
University of the Peloponnese (Greece)

Bar-Ilan University (Israel)
Jerusalem Academy of Music and Dance (Israel)

University of Bologna (Italy)

Japan Women's University (Japan)
Kyoto University of the Arts (Japan)
Meiji University (Japan)
Nagoya City University (Japan)
Nihon University (Japan)
Waseda University (Japan)

Academy of Music, Theatre and Fine Arts, Chișinău (Moldova)

Faculty of Dramatic Arts, Skopje (North Macedonia)

Ateneo de Manila University (Philippines)

Adam Mickiewicz University (Poland)
The Grotowski Institute (Poland)
University of Gdansk (Poland)
University of Warsaw (Poland)

Babeș-Bolyai University, Cluj-Napoca (Romania)
Center of Excellence in Image Studies, University of Bucharest (Romania)
Dunărea de Jos University of Galați (Romania)
George Enescu National University of Arts, Iași (Romania)
Lucian Blaga University of Sibiu (Romania)
National University of Theatre and Film "I.L. Caragiale" (UNATC), Bucharest (Romania)
University of Arts Târgu-Mureș (Romania)
West University of Timișoara (Romania)

Moscow State University of Culture and Arts (Russia)

Escuela Superior de Arte Dramático de Murcia (Spain)
Institute of the Arts, Barcelona (Spain)

Zurich University of the Arts (Switzerland)

Chulalongkorn University (Thailand)

ESCP Business School, London (United Kingdom)
Leeds Beckett University (United Kingdom)
University of East Anglia (United Kingdom)
University of Surrey (United Kingdom)
University of Warwick (United Kingdom)

Arizona State University (United States of America)
Aureola LLC & Curvilinear Productions LLC (United States of America)
Brown University (United States of America)
Chicago Shakespeare Theater (United States of America)
Florida State University (United States of America)
Ithaca College (United States of America)
National Latinx Theater Initiative (United States of America)
Pace University (United States of America)
Penn Live Arts (United States of America)
Richard Jordan Productions (United States of America / United Kingdom)
Suffolk Community College (United States of America)
University at Albany, SUNY (United States of America)
University of California (United States of America)
University of Pennsylvania (United States of America)
University of Texas (United States of America)
Yale University (United States of America)

Festivalul Universităților de Teatru și Management Cultural Sibiu 2026

*** Peste 30 de spectacole și producții prezentate**
*** Peste 350 de participanți**
*** Peste 11 țări participante**
*** 20 de universități și academii participante**
*** Ateliere, masterclassuri, conferințe, flashmoburi și sesiuni de dialog profesional desfășurate pe întreaga perioadă a festivalului**

Festivalul Universităților de Teatru și Management Cultural reprezintă o platformă internațională de dialog, creație și formare profesională organizată anual în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. Festivalul reunește universități, academii, profesori, artiști, cercetători și studenți din întreaga lume și transformă educația artistică într-o experiență publică de învățare, colaborare și schimb cultural.

Pe lângă spectacolele prezentate, programul include ateliere practice, masterclassuri susținute de profesioniști internaționali, conferințe tematice, întâlniri profesionale și flashmoburi care aduc arta în spațiul public și facilitează dialogul dintre comunitate și mediul academic.

Universități și instituții participante

* Universitatea „Lucian Blaga" din Sibiu
* Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică București
* Universitatea de Vest din Timișoara
* Universitatea de Arte din Târgu Mureș
* Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca
* Universitatea Națională de Arte „George Enescu" Iași
* Universitatea din Craiova
* Guildford School of Acting – University of Surrey
* Pace University
* Nihon University
* Beijing Dance Academy
* Institute of the Arts Barcelona
* Anton Bruckner University Linz
* AST National Academy of Theatre Arts in Krakow
* Sharjah Performing Arts Academy
* Sahmyook University
* University of Salford
* Alte instituții și academii partenere participante în cadrul programului internațional al festivalului

Participanți

Festivalul reunește peste 350 de participanți: studenți, profesori, regizori, actori, dansatori, cercetători, manageri culturali și artiști invitați din universități și academii de prestigiu din Europa, Asia, Orientul Mijlociu și America de Nord.

15 ANI LIDL
Știi că merită.

FITS

Lumini. Aplauze. Lidl.
Știi că merită.

Povestea prințesei deocheate

Text: Alba Stanciu

Foto: Ovidiu Matiu

Generată de una dintre cele mai fabuloase și nonconformiste fantezii regizorale, ce antrenează cele mai complexe implicări ale teatralității bazate pe jocuri cu imaginea și pe fluidități ale cadrelor și ale spațiilor care primesc valențele unui discurs suprarealist, *Povestea prințesei deocheate* în regia lui Silviu Purcărete propune o poveste care îmbină tiparul contemporaneizat al teatrului japonez *kabuki*, cu formule teatrale datorate libertăților creatoare ale regiei europene. Îmbinând stranietatea luxuriantă specifică acestui tip de spectacol, traseele complicate ale narativului și mai ales ale dramaturgiei spectacolului cu impactul vizual, dar mai ales teatral al personajului travestit *onnagata*, cu atemporalul, vulnerabilul și rafinatul erotism dependent de virtuozitatea interpretării, regia creează o compoziție în egală măsură lucidă și halucinantă, care manevrează instrumentele teatralității prin suprapuneri și contaminări între tradiția teatrului *kabuki* și pretențiile extravagante ale contemporaneității.

Spectacolul prezentat pe scena Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu este o compoziție ce filtrează printr-o modalitate comică (corporală și situațională) o serie de întâmplări preluate din textul dramaturgului din secolul XIX, Tsuruya Nanboku al IV-lea, ce urmează a fi sudate într-un discurs spectacular, consolidat de intervențiile unei vaste palete de expresie teatrală. Primul impact cu spectacolul este datorat flamboaianței vizuale (rezultat al colaborării dintre Silviu Purcărete și Dragoș Buhagiar), unde este dominantă cromatica și amploarea costumelor create, fie în linia stilizată a tradiționalului kimono, fie ca și formule compozite, ca veritabile volume în mișcare, executante de acțiuni care contribuie și subliniază dimensiunea naiv comică. Efervescentele situații teatrale ce juxtapun histrionismul cu esențialismul uman, excelența tehnicii actoriei cu explorarea sublimată a zonei afectelor, condiționează vitalitatea scenică a acestor personaje, trasează liniile de contur al universului supranatural din fantezistul *kabuki*. Teatralitatea Poveștii prințesei deocheate înseamnă, deopotrivă, o cufundare în intensitatea delirantă a coloraturii, a consistenței picturale care însoțește excentricul „dans" al spațiului și al formei umane ireale ce compune anturajul vital al actorului. Jocul său de roluri și genuri atinge culminații, subliniază subtilitățile bizarului erotism din Kabuki, creat de spectacolul frumuseții și al feminității datorat transformării masculine.

Așadar, perimetrul scenic este populat de personaje suprarealiste, colorate, care se dezmembrează și se recompun, stabilind raporturi vizual-dramatice, între pasajele ce construiesc cursivitatea narativă a spectacolului și continua raportare a poveștii la intervențiile corale ale grupului. Povestea creată din scenariul prelucrat de regizorul Silviu Purcărete după Legenda prințesei Sakura are calitățile unui mister, ale unui parcurs construit din suferințele personajului feminin principal. Drumul său este trasat liniar, montat într-o structură teatrală de tip serii de tablouri, în care evenimentele se desfășoară după rațiuni contrapunctice, organizând multiplele planuri ale dramei și ale cursului evenimentelor.

În centrul acestora se află nefericita Sakura, care va ajunge să lucreze într-un bordel, afectată și obsedată de vizita unui necunoscut, într-o noapte oarecare. Povestea sa este în permanență subliniată de un suport teatral, creat prin elementele care constituie marca inconfundabilă a regizorului român, subtila și indispensabila ironie. Este vorba de o abordare aparte și mereu extinsă a grotescului scenic, obținut prin contrapunctul neîntreruptelor intervenții cu valoare de replică și acompaniament al tuturor elementelor ce alcătuiesc fundalul discursului performativ.

Este vizibilă intenția regizorului Silviu Purcărete de a crea un sistem teatral după rațiuni specifice polifoniei, în care materialele ce alcătuiesc scenografia (semnată de artistul Dragoș Buhagiar), recuzita și

„este dominantă cromatica și amploarea costumelor create, fie în linia stilizată a tradiționalului kimono, fie ca și formule compozite”

orice alt element de sprijin intervin cu scopuri multiple, fie ca și ecou al situațiilor de prim-plan, fie ca și entități opozante, organizate într-o textură cursivă, ca și dialog sau antagonism corporal, situațional, textual, creat între corporalitate (gândită de mai multe ori după repere coregrafice) și răspunsul teatral al grupetului. Imaginea întregului spectacol se derulează după rațiuni ale șocului și (în egală măsură ale unui festin vizual) prin strategii plastice-picturale cu valori de gravură, ce au ca obiectiv crearea unui cadru generat prin densitatea de elemente de scenografie. Acestea reproduc fie sugestii ale cadrelor de interior, fie fantezii vegetale sau marine, în care dominante sunt transparențele de planuri, vitalizate prin contururi și apariții de făpturi suprarealiste, vaporoase, plutitoare, de la meduze uriașe, la valuri și vapoare, elemente care susțin densitatea din prim-plan a formelor umane create prin costumele personajelor care populează scena. Manevrele teatrale ale regizorului operează în toate direcțiile comicului, susținute de la funcționarea stranie și halucinantă, voit ilogică a situațiilor suprarealiste, până la inversarea genurilor masculin – feminin (prințesa Sakura este interpretată de tânărul actor Iustinian Turcu, interpret care creează un personaj feminin încărcat de erotism, vulnerabilitate și candoare, iar Seigen de Ofelia Popii, procedeu transferat și în zona personajelor secundare) până la spargerea convenției teatrale prin intervențiile numelor reale ale actorilor. Aceste formule de ruptură a fluidului teatral trimit spre procedee cu valențe brechtiene, extinse spre toate posibilitățile combinatorii ale elementelor ce compun teatralitatea (nivel sonor, scenografie, suport acustic instrumental și vocal).

Silviu Purcărete jonglează cu informații vizuale fie din teatrul kabuki, fie din elemente ce trimit spre trimit spre perioada Edo (costume și compoziții simbolice care reconstituie picturalitatea echilibrată și simetrică a dispunerilor de personaje). Toate acestea funcționează într-un cadru încărcat, ce include peisaje vegetale, o lagună, și care urmărește trasarea unui caracter prețios-grafic, conturat prin precizia desenului, a coloritului dat de costumul tradițional. Scenografia lui Dragoș Buhagiar oferă o expunere stilizată a gravurilor perioadei, ca o serie de tablouri adaptate scenei, ce conțin situații și personaje cu valențe de decor vivant, toate acestea învăluite în metraje viu colorate, în volume ample sau transparente, mizând pe o iluzie supusă, în mod ritmic, strategiilor regizorale ce creează, în repetate rânduri, treceri brutale către etalarea mecanismelor teatralității. Au loc ieșiri frecvente din convenție, prin intermediul preluării unui rol de coordonator și dirijor al aparatului orchestral comic, asigurat prin jocul grupetului ce are intervenții dramatic-corale și personajul interpretat de Ofelia Popii. Audiența este stimulată să creeze legături între referințele culturale oferite, în primul rând, prin intermediul imaginii scenografiei și al costumelor, să rememoreze alura și textura diafană a peisajelor perioadei Edo, să facă trimiteri continue spre datele teatrului japonez kabuki, din care sunt evidențiate personaje esențiale acestui tip de spectacol, cum sunt kuroko, ce funcționează ca și decor sau adjuvanți nevăzuți ai diverselor situații scenice. Este, de asemenea, interesantă reproducerea stilizată a costumelor ce aparțin acestui tip de teatru, în care este menținută iluzia calității extravagante a metrajelor, realizată prin materiale moderne, coloratura bogată cu multe elemente florale și vegetale, ce sugerează materialul textil prețios. De asemenea, este prezent impozantul caracter (evidențiat prin costum) al samuraiului, care este îmbrăcat în armură, construit după imaginea războinicului din aceeași perioadă, Edo. Prezența sa este marcantă, printr-o formulă statuară, un efect teatral ce oferă echilibru vizual prin aparițiile sale în punctele cheie ale dramei. Finalul spectacolului este apoteotic, realizat printr-o strategie în care este expusă (într-o formulă ce vizează amploarea operistică) o paradă cvasi-carnavalescă. Este prezentat un spectacol halucinant, derulat pe planurile concentrice ale scenei în continuă mișcare, situație ce aduce congruență, seriilor de contraste prin care este definit spectacolul *Povestea prințesei deocheate*.

Povestea prințesei deocheate
Un melanj intercultural efervescent semnat Silviu Purcărete. O fantezie regizorală nonconformistă

Text: Laura Frâncu Foto: Ovidiu Matiu

Inspirat de tradiția teatrală kabuki și de opera Sakura Hime Azuma Bunshô, scrisă de dramaturgul Tsuruya Namboku al IV-lea, Silviu Purcărete a realizt la Teatrul Național Radu Stanca, desigur, în maniera sa personală și inconfundabilă, un spectacol original, plurivalent, care îmbină elementele culturale europene cu rafinamentul vizual extraordinar și regulile specifice teatrului japonez.

În tradiția asiatică, legenda prințesei „deocheate" Sakura se scrie, se rescrie, se interpretează și se reinventează pe scena kabuki încă din secolul al XVII-lea, din perioada Edo, iar kabuki reprezintă unul dintre cele mai importante stiluri de teatru japonez, are ca temă principală spectacolul ritualic senzual, erotic practicat în temple de către preoteasa Okuni și adeptele sale, păstrează vestimentația, machiajul alb, trăsăturile feței foarte accentuate, dansul, temele muzicale tradiționale, dar își dezvoltă în același timp propriul spațiu scenic, un limbaj propriu, un cod complex de reguli, precum și o coregrafie distinctă, în care personajul înmărmurește deseori în diverse ipostaze, într-un gest, într-un rictus, într-un moment și o imagine ce transcend spațiul și timpul.
Eterna iubire imposibilă! Iubirea imposibilă dintre preotul Seigen și ucenicul său Shiragiku, ce îi determină să comită actul sinuciderii! Tânărul moare, dar preotul supraviețuiește, iar șaptesprezece ani mai târziu, Seigen recunoaște în prințesa Sakura reîncarnarea lui Shiragiku și se îndrăgostește din nou. Iubirea se reia, se împletește cu alte povești, crime teribile, răzbunări, alte legăminte și istorii de dragoste, alte reîncarnări, aceleași suflete, iar karma îi urmează obsesiv. Căderea este teribilă, abisală în ambele povești: tânărul Shiragiku se aruncă de pe stânci înalte în valuri, în timp ce prințesa decade din cel mai înalt statut nobiliar, de la castitate la bordel, nu își mai recunoaște iubitul, sfârșește prin a-și renega și ucide propriul copil, rămâne suspendată între două lumi antagonice, între corporalități diferite, între vis și realitate. Planurile se suprapun și abundă în detalii suprarealiste, grotești.

Narațiunea ciclică este susținută prin simboluri și obiecte ce apar în mod repetat, prin metafore vizuale, prin cadre similare ce se reiau și reapar sub diverse forme, ce se derulează obsesiv sub ochii spectatorului, pe scena turnantă, ale cărei rotații marchează încă o etapă, încă o viață, iar scenografia (realizată de Dragoș Buhagiar și premiată în cadrul galei UNITER) completează în mod armonios viziunea regizorală și, totodată, percepția ciclică a timpului, pe care o regăsim în spațiul asiatic. Cercul se închide de fiecare dată cu laitmotivul muzical: beauty and human compassion struggle in one heart.

Deși tradiția kabuki nu permite ca actorii să fie femei sau tineri bărbați, în spectacolul lui Purcărete convențiile se deconstruiesc, se inversează, regulile se rescriu dramatic, viziunea asiatică fiind completată de o perspectivă socio-culturală europeană, contemporană. Astfel Ofelia Popii interpretează magistral rolurile preotului Seigen, precum și aventurierului Shinnobu (dublul rol, pentru care a primit premiul UNITER), iar Iustinian Turcu o interpretează pe prințesa Sakura, într-un mod impresionant, preluând gesturile, mimica și expresivitatea specifice artei teatrale japoneze. Rolurile feminine sunt interpretate de actori bărbați care poartă costume asiatice, iar personajele masculine sunt jucate de actrițe în costume bărbătești. Scenele de luptă cu săbii japoneze sunt recreate într-un mod eclectic, în haine occidentale, dinamica acestora fiind uneori alterată, fiecare gest fiind susținut sonor și perfect corelat cu sunetul, iar lupta poate sfârși într-un moment de dans și musical, cu un tempo din ce în ce mai alert, la finalul căruia este rostit numele actriței.

Spectacolul impresionează prin sincretismul estetic și estetizant, prin melanjul vizual și sonor de simboluri și aluzii preluate din spațiul occidental și cel asiatic, prin ironia și umorul european ce se suprapun basmului japonez, printr-o extraordinară intersecționalitate culturală!

„în spectacolul lui Purcărete convențiile se deconstruiesc, se inversează, regulile se rescriu dramatic, viziunea asiatică fiind completată de o perspectivă socio-culturală europeană, contemporană.”

Povestea prințesei deocheate - Delicata Sakura expusă brechtian sub bagheta lui Silviu Purcărete

Text: Alexander Hartmann

Foto: Ovidiu Matiu

Simbolizând în cultura japoneză viața și moartea, frumusețea și violența, delicatele flori de cireș și femeia, Sakura este unul dintre personajele centrale ale reinterpretării piesei kabuki, Sakura Hime Azuma Bunshô, de Tsuruya Nanboku al IV-lea, în viziunea și sub bagheta regizorală a maestrului Silviu Purcărete. Prințesa Sakura, reîncarnarea discipolului Shiragiku, reușește să retrezească sentimente intense preotului Seigen, la 17 ani de la moartea iubitului Shiragiku, pe care nu a putut să-l urmeze în neființă. O dragoste imposibilă atunci, care naște o altă dragoste, în egală măsură imposibilă, iar ciclurile se reiau, implacabil, independent de dorința sau voința celor care vremelnic ocupă un loc lângă cireșii înfloriți.

Tema centrală a spectacolului Povestea prințesei deocheate pare a fi tocmai vremelnicia și relativitatea existenței umane în raport cu forțele implacabile care-i determină destinul, pe de o parte, și cu trecerea irecuperabilă a timpului, pe de altă parte. Nimic nu rămâne neschimbat, totul se transformă, nicio vină nu rămâne nepedepsită și niciun moment de iluzorie iubire nu rămâne fără consecințe… adânci, evidente și ireparabile. Povestea prințesei deocheate e povestea fiecărui personaj care s-a găsit într-un moment-limită, în care alegerea i-a determinat traseul de viață. Tocmai de aceea, depășind forma pentru a devoala fondul, povestea japoneză a prințesei Sakura rezonează cu experiențele de viață ale spectatorului de acum și de aici, ceea ce demonstrează puterea de pătrundere a regizorului de a decela și izola pentru montare acele elemente care pot reprezenta ancore pentru publicul autohton. De altfel, tocmai pentru a ușura spectatorului român – care nu are aceleași coduri de decriptare ale simbolurilor teatrului kabuki ca un japonez – receptarea firului roșu, Silviu Purcărete își concentrează inițial scenariul original într-o structură facil de urmărit, cu o intrigă simplă, introducând gradual elementele specifice teatrului kabuki, doar că adaptate etosului românesc. Scenariul original se dezvoltă aristotelic, gradual, de la o intrigă aparent simplă la mai multe planuri care se întretaie și care introduc intrigi și înțelesuri noi. Toate elementele se potrivesc la final, ca piesele unui puzzle, care doar împreunate dezvăluie povestea și înțelesurile adânci din spatele cuvintelor.

Ritmuri specific românești fuzionează pe alocuri cu elementele specifice de inspirație kabuki, discret prezente prin personajele mute de pe scenă. Maestrul Silviu Purcărete introduce în partea ritmată, caracteristică stilului kabuki, elemente ușor recognoscibile din folclorul autohton, românesc, acompaniate vizual, pe scenă, de alegerea miței de oaie ca simbol pentru specificul plaiului românesc, dar și ca simbol al personajului colectiv, de sorginte antică greacă. Un cor modern, de factură brechtiană, care facilitează urmărirea acțiunii și oferă interpretarea acțiunilor eroilor din această dramă cu accente tragice și, în egală măsură, comice.

Echilibrul între intens și rizibil este alegerea regizorală de montare. Faptelor grave, încărcate de semnificații și greu de urmărit explicit pe scenă, regizorul le contrapune momente de umor autentic, primar, la fel cum primar este și instinctul care stă la baza pivotărilor între personajele care schimbă locurile: acuzatorul devine acuzat, cel fără șanse se transformă într-o ființă potentă, echilibrul de forțe alunecă razant dintr-o parte într-alta și înspre abis…

Abisale sunt și pornirile care mână personajele în acțiune, atunci când nu se contorsionează, în expectativa faptului – sau eroului – care va să vină să le salveze – o paralelă cu eternul eres al poporului român, nu tocmai împlinit în termen, mai târziu decât s-au așteptat unii, prea târziu pentru alții. La fel de târziu pentru fragila, dar atât de puternica Sakura, vine și gândul de pe urmă, rezolvarea unui lung șir de abuzuri cărora prințesa le rezistă stoic, ca o stâncă, decisă să nu lase fragilitatea feminină să impieteze asupra idealurilor. Idealuri, de altfel, dozate cu parcimonie de către regizor, încadrabile în categoria celor universal umane: dragoste, împărtășirea iubirii, o familie. Idealuri aparent simple, pe care personajele nu par să reușească să le atingă, trăind (și măcinând constant) aceleași idei.

Suntem pe scenă și regizorul nu ne lasă să uităm că suntem toți actori: în spațiul scenic aproape gol, mesele de machiat similare celor din cabinele actorilor rămân nemișcate, o constantă reamintire a convenției teatrale. Pentru a sublinia ideea de perisabil, decorul se construiește la vedere și nu dăinuie mai mult de o situație scenică, iar elementele de recuzită sunt introduse de povestitor sau actori în funcție de cerințele situației scenice. Scena cvasi-goală fixează toate înțelesurile nerostite ale cuvintelor.

În dublu rol, Ofelia Popii se transformă, trecând dezinvolt de la preotul Seigen la banditul Shonobu Sota, zis Gonske. Iustinian Turcu, de asemenea în dublu rol, este pe rând Shiragiku și reîncarnarea acestuia, prințesa Sakura, personificând fragilitatea unei flori combinată cu vulgaritatea unei prostituate. În montarea lui Silviu Purcărete, relativitatea existențială este susținută și de alegerea regizorală de a distribui actrițele în roluri masculine și actorii în roluri feminine, amintind de tradiția teatrului asiatic în care actrițele au fost succesiv înlocuite de băieți tineri și, mai apoi, de maturi, ori de cea a teatrului shakespearian unde bărbații jucau toate rolurile din distribuție.

Sunetele, produse de către echipa dedicată, plasată la curte, pe măsură ce acțiunile scenice se petrec, dau adâncime spectacolului, contrastând argumentat cu decorul schițat, de carton și din elemente perisabile, precum destinele personajelor, în voit contrast cu temele nepieritoare pe care spectacolul le atinge.

„Duty and human compasion struggle within one heart..." este un leit-motiv care însoțește momentele de respiro după un moment de maximă intensitate, înaintea următorului moment intens, până la climax. Elemente ale disoluției și dezintegrării valorilor prefigurează finalul: într-o lume în care până și templul a fost pângărit, nu poate dăinui decât tabloul decăderii: dezonoarea se spală cu sânge, iar restabilirea echilibrului societal presupune sacrificarea unei vieți curate, similar cum meșterul Manole își sacrifică femeia cea mai de preț pentru a-și face creația să treacă testul perisabilității.

Povestea prințesei deocheate

Text: Andreea Pălăcean

Foto: Ovidiu Matiu

În kimono-uri confecționate din hârtie creponată, travestiuri și costume business ale occidentului postbelic, Silviu Purcărete ne prezintă o cosmologie antică, adaptată la vremurile contemporane.

Inspirat de povestea prințesei Sakura Hime Azuma Bunsho (text scris în original de Tsuruya Nonboku la IV-lea) Purcărete pune în scenă un spectacol despre (și populat de) spectralitate. Având la bază formele de dramaturgie niponă (teatrul noh, kabuki și ningyo joruri), regizorul transpune povestea tragică a personajelor.

Piesa dramatugului Tsuruya Nonboku IV ajunge să fie readusă pe scenele marilor teatre kabuki din Japonia după cel de-al doilea Război Mondial, fapt care explică într-o oarecare măsură comportamentul și costumația personajelor. Apelând la tehnica esențială a travestiului (căci teatrul noh și kabuki este, în mod tradițional, jucat strict de bărbați), Purcărete își îmbracă actorii în costume, pălării de fetru și măști de gaze folosite în timpul și după cel de-al doilea Război Mondial, comentând într-un mod subtil asupra invaziei occidentului asupra Japoniei moderniste. Regizorul construiește pe scenă o Japonie populată în imaginarul colectiv de motivele războaielor mondiale, în special perioada care are loc după invazia trupelor americane. Foștii shoguni ai domeniilor feudale se amenință reciproc cu săbii de tip katana, încercând să-și intimideze adversarul folosindu-se de câini (hibrizi om-animal, care își ascund fețele în spatele măștilor de gaz).

Folosindu-se de dinamismul și expresivitatea corporală pe care o încurajează teatrul japonez, regizorul transpune acțiunea într-o Japonie monarhică, prezentată într-o manieră postmodernă. Povestea prințesei adulterine și a iubirii care transcende planurile astrale ajunge să fie pusă în scenă extrem de vizual și dinamic, Purcărete lăsându-și actorii să-și exprime sentimentele prin corp, facies și interacțiunea cu butaforia scenică.

Mișcarea este perpetuă, menținută într-un ritm încetinit, calculat, fiecare mișcare asemănându-se mai degrabă unui dans sau plutiri în spațiul scenic. Inclusiv duelurile dintre oponenți sau pedeapsa aplicată preotului Seigen și prințesei Sakura se apropie de un performance, un breakdance în care publicul (simultan) empatizează cu nedreptățile aduse personajelor și se lasă captat de mișcările hipnotice ale actorilor.

Machiajul strident, întâlnit cel mai adesea la o gheișă sau la un actor de teatru noh, ajunge să potențeze expresivitatea actorilor, personajele recurgând adesea la un „stop-cadru", un scurt moment în care ele devin statui vivante. Specific teatrului noh (preluat ulterior de formele teatrului postmodern și postdramatic), protagonistul se lasă capturat într-o buclă temporală în care încetinește sau blochează acțiunea pentru a permite audiența să admire controlul și expresivitatea de care dă dovadă actorul.

Similar, machiajul devine noua mască care potențează jocul de identități la nivel scenic. Cu câteva excepții, machiajul și costumația maschează sexul și individualismul, actorul ajungând să fie perceput la

nivel colectiv, în asociere cu ceilalți (curteni sau dame de companie ale prințesei). Dacă ar fi să privim machiajul dintr-o perspectivă a teatrului tradițional japonez, el se aseamănă cu cel al păpușilor tradiționale hina ningyo (păpuși confecționate pentru festivalul păpușilor), potențând efemeritatea umană și sensibilitatea naturii în general. Cu toate acestea, privind „masca" personajelor printr-un filtru al spectatorului postmodern, fardul actorilor devine o uniformizare, o metodă brechtiană care distanțează privitorul de „aici" și de „acum". Inclusiv dacă am alege să privim umorul situațional și simbolistica anilor post 1950, am putea ajunge până în punctul în care să confundăm actorul cu un Charlie Chaplin al filmelor mute.

Actualitatea teatrului postdramatic îl încurajează pe Purcărete să pună în scenă o dramă, un mit al antichității, recurgând la practici care, cel puțin vizual, se apropie de spectacolele regizorului Robert Wilson. Fantomele trecutului bântuie scena, astfel că, la finalul spectacolului, publicul nu mai poate diferenția cu exactitate pe cei vii de spectralitatea aducătoare de karmă (rea sau bună).

Foștii povestitori ai teatrului kabuki și ningyo joruri devin și ei la rândul lor personaje, alegând să potențeze artificialitate și ludicul acestui cosmos antic, astfel că, în ritmul tobelor ceremoniale, mitul (lumii și al individului contemporan) continuă să fie (re)scris și (re)prezentat pe scenele (inter)naționale.

Povestea Prințesei deocheate: de la vrăjitorie la imaginar

Text: Ana Mîță

Foto: Ovidiu Matiu

Silviu Purcărete pune în scena la Sibiu, în prima zi de FITS, o piesă care te lasă profund impresionat, atât vizual, dar mai ales din punct de vedere al construcției scenelor. Povestea Prințesei deocheate transmite, în primul rând, ceea ce mulți dintre noi am simțit în ultimul timp – furie împotriva capitalismului, misoginiei și structurilor patriarhale care, din păcate, nu par a se modifica prea curând. Scenariul este scris de regizor, motiv pentru care analiza oculocentrică se îmbină într-un mod ideal cu analiza dramatizării în sine.

Spectacolul începe prin a prezenta o poveste de iubire interzisă dintre preotul Seigen și Shiragiku, un tânăr care apare în scenă într-un mod ritualic, specific japonez. Deși ni se prezintă că se iubesc, Shiragiku pare speriat de Seigen, un bărbat micuț dar mult mai învârstă decât el, care dictează mersul relației. Raportul duce cu gândul la Așteptându-l pe Godot, mai exact la raportul dintre Lucky și stăpânul său, motiv pentru care, atunci când cei doi îndrăgostiți decid să se sinucidă împreună spre a se reîncarna unul bărbat, altul femeie, nu este de mirare că Seigen nu-și urmează ibovnicul în apele mării. Începutul este reprezentativ pentru ce se întâmplă în continuare: un ciclu vicios de momente și prejudecăți care se îmbină spre a reprezenta misoginia și ura din spațiul european contemporan folosind ca instrument de referință Kabuki japonez.

Karma este un termen menționat adesea în piesă. Ciclul pe care îl întocmește are un final tragic, deși parcursul este marcat de elemente umoristice, de momente muzicale și de butaforii. Prințesa deocheată este reîncarnarea sărmanului Shiragiku, iar soarta îi este marcată de același parcurs tragic. Trece de la femeia virgină, curtată de mulți, la femeia care într-o noapte s-a oferit unui bandit (mitul femeii virgine se destramă, însă celelalte personaje află la mult timp după ce acest aspect se înfăptuiește) la ceea ce eu numesc famme fatale în mizerie. Bărbații care roiesc în jurul ei aduc în această ipostază, aceștia consideră că au drepturi asupra ei și, mai târziu, o duc în pragul nebuniei.

Din punct de vedere al esteticii, se întrunesc elementele ce l-au consacrat pe Purcărete: imagini șocante, create prin „dansul" constant dintre umor și grotesc, scena devenind ea însăși un personaj care lucrează în acord cu actorii; în același timp, luminile și coloana sonoră creează intrinsec o senzație sinestezică. Pe de altă parte, relația cu publicul este un aspect absolut vital al spectacolului: dacă rezonezi cu durerea personajelor și asculți explicațiile oferite publicului, fie și pentru o secundă simți că te afli acolo, alături de ei, ceea ce dă naștere unui sentiment straniu de uimire, extaz și agonie. Dacă ești femeie, îți dai seama că oricând ai putea fi chiar tu „prințesa deocheată": nu e neapărat departe de ce ai văzut ieri la știri, sau cu două zile în urmă și așa mai

departe. Spectacolul este imersiv, dar doar atât cât îi permiți tu, ca spectator.

Desigur, punctul vital al spectacolului este întrunit de actori. Ofelia Popii joacă personaje multiple dintre care cele mai remarcabile sunt Seigen și fratele său, banditul ce ajunge să fure inima prințesei. Adaptarea și asumarea acestor personaje reprezintă o muncă titanică, poate chiar dureroasă. Iustinian Turcu în rolul ibovnicului, la început și, mai târziu, în rolul prințesei, este de o visceralitate asumată atât frumos, cât și grotesc. Am stat în primul rând și l-am analizat cât de atent s-a putut: nu a clipit odată până spre sfârșitul spectacolului. Teroarea femeii între carnal și grotesc se citea în ochii lui larg deschiși, uneori confuzi, alteori resemnați, dar cel mai adesea îngroziți de toate cele ce i se întâmplă.

Astfel, spectacolul subliniază ideea că raportul de putere în relații și în societate nu e stabilit neapărat de puterea fizică sau capacitatea de a face ceva în plus sau în minus față de sexul biologic opus. Acest raport este definit strict de locul în care cred oamenii că stă puterea. În lipsa armoniei, înțelegerii și comuniunii, acceptării și incluziunii viețile noastre, chiar dacă nu vor avea sfârșitul dramatic al personajelor, nu pot avea un parcurs armonios, uman, empatic.

Referințele la capitalism și cum dorința de a avea tot, la un moment dat, te lasă fără nimic sunt alt punct central al spectacolului. Privirea falocentrică se răsfrânge în trei zone – eu am dreptul să ucid pentru ce merit, am dreptul să fur pentru ce mi-e destinat să devin, am dreptul să ucid și distrug tot ce-mi stă în cale pentru a-mi atinge scopul. Bineînțeles, asta este o zonă extremă. Personajele principale sunt budiste și, totuși, felul în care privesc ascensiunea la Nirvana este vicios societății sau dăunător sinelui.

Aproape de sfârșitul piesei i se spune prințesei: „Jumătate prințesă jumătate curvă". O fi asta ceva ce s-a auzit doar în spectacolul lui Purcărete și nicăieri altundeva? Oare faptul că Prințesa este judecată chiar și de morți drept fiind o criminală, singura criminală desemnată cu atâta hotărâre și în totală unanimitate, un precedent?

Povestea Prințesei deocheate lasă spațiu de gândire și discuții productive. S-a râs la spectacolul ăsta. S-a râs chiar și-atunci când umorul de situație se îmbina cu o cruzime viscerală a actelor, dar aspectul acesta, în sine, merită o discuție separată.

Bucură-te de relaxare pentru trup și suflet

Bucură-te de relaxare pe cea mai mare plajă urbană din Europa. Aici, natura și omul își joacă în fiecare zi rolurile predestinate, iar când soarele trage cortina, fiecare apus devine magic. În rest, doar zen: nisip fin, un cocktail de la pool bar, o carte bună citită sub palmieri sau un moment doar pentru tine în piscină. O experiență pură și autentică.

Rezervă-ți experiența pe **therme.ro** și în aplicația **myTherme**.

THERME
BUCUREȘTI

garantibbva.ro / 021 200 9494 /garantibbvaromania

Garanti BBVA

SUFLET

FITS

Susținem evenimentele culturale care însuflețesc România

Suntem onorați să fim din nou alături de **Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu,** reperul cultural care inspiră și transformă experiențe în emoție!

ROMÂNIA

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

Eveniment desfășurat sub Înaltul Patronaj al Președintelui României

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU DE LA SIBIU ESTE ORGANIZAT DE

TEATRUL NAȚIONAL RADU STANCA SIBIU
FONDAT ÎN 1788

Primăria Municipiului Sibiu
Principalul finanțator al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu

PROIECT CULTURAL FINANȚAT DE

MINISTERUL CULTURII

EVENIMENT REALIZAT CU SPRIJINUL

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

UNIVERSITATEA LUCIAN BLAGA DIN SIBIU

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

CO-ORGANIZATOR

INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

ACȚIUNE CO-FINANȚATĂ DE

Consiliul Județean Sibiu

CO-PRODUCĂTORI

TVR

Radio România

TVR CULTURAL

PARTENERI STRATEGICI

AMBASSADE DE FRANCE EN ROUMANIE

INSTITUT FRANÇAIS

Liberté Créativité Diversité

la francophonie

Botschaft der Bundesrepublik Deutschland Bukarest

Konsulat der Bundesrepublik Deutschland Hermannstadt

GOETHE INSTITUT

INSTITUTUL POLONEZ BUCUREȘTI

Cooperación Española

AC/E ACCIÓN CULTURAL ESPAÑOLA

institut ramon llull

Ambasada Norvegiei

Performing Arts Hub Norway

British Embassy Bucharest

BRITISH COUNCIL

Swiss Sponsors' Fund România

prohelvetia

Ambasada Austriei București

forumul cultural austriac

EMBASSY OF THE KINGDOM OF BELGIUM IN BUCHAREST

ITALIA ROMANIA

PARTENERI OFICIALI

UniCredit Bank

DEDEMAN

BRD GROUPE SOCIETE GENERALE

NEPI ROCKCASTLE

Promenada

PARTENER DE ÎNCREDERE

CEC Bank
E timpul tău

PARTENER AL DIVERSITĂȚII CULTURALE

Garanti BBVA

PARTENER SPECIAL

JTI

PARTENER DE TRADIȚIE

Raiffeisen Bank

PARTENER STRATEGIC THERME ART PRIN

THERME GROUP

PARTENER PRINCIPAL

LIDL

PARTENERI

GLS Parcels to People

e.on

tello

PARTENER PENTRU CONFERINȚE SPECIALE ȘI LANSĂRI DE CARTE

fundația PROCULTURA
Magda și Ovidiu Buluc

PARTENER DE MOBILITATE

AUTOKLASS
Official home of Mercedes-Benz

PARTENER AL SEZONULUI DE STRADĂ

BANCA TRANSILVANIA

APA OFICIALĂ A FESTIVALULUI

AQUA CARPATICA

VINURILE OFICIALE ALE FESTIVALULUI

CRAMA OPRIȘOR

PARTENER

URSUS Breweries

PARTENERI

SORCANI

Schweppes

Trans Agape

HEIDI

PARTENER PENTRU SĂNĂTATE

DENT ESTET

MedLife POLISANO

SPONSORI

cărturești

B'ART

rondo
simbolul calității

Boromir

CARPATICA Logistic

laptăria cu caimac

SAM TRANSPORT

SURA SUSARA

NOVOTEL

SIMPA

PARTENERI

mnb

Muzeul ASTRA

ASTRA

TBS
TEATRUL DE KALEI SIBIU

TEATRUL GONG

ASOCIAȚIA GALERIA ARTEP

FID

PARTENERI MEDIA

euronews.

DW

Made for minds.

rfi ROMÂNIA

AGERPRES

ROCK FM

Magic FM

HotNews.ro

adevărul

ICON Biz

VORBITORINCII

zile și nopți

IQads

LiterNet

OBSERVATOR CULTURAL

HAPP

filmecărți

Răsărala

FAMOST

Edupedu

MODERNISM

TURNUL SFATULUI

Tribuna

SIBIU 100

Hermannstädter Zeitung

Deutsche Zeitung

OPA DE SIBIU

Mesagerul

monitorulcj.ro

#goodtime

știrideSibiu.ro

Sibiul în timpul

SIBIU INDEPENDENT

SIBIUL AZI

ZIARUL STAR SIBIAN

STRADA CETĂȚII

Sibiul bun

CU SPRIJINUL

CapitalCultural.

PARTENER DE MONITORIZARE

mediaTRUST